

Sygn. VPa 117/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSR del. Sławomir Dudek (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P. (1)

przeciwko Przedsiębiorstwo Handlowe (...) S.A. z siedzibą w K.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego Przedsiębiorstwa Handlowego (...) S.A. z siedzibą w K. od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. IV Wydziału Pracy z dnia 19 marca 2013r. sygn. IV P 184/11

1. *zmienia zaskarżony wyrok w punktach „1” (pierwszym) , „3” (trzecim) i „5” (piątym) w ten sposób, że:*

a) *oddala powództwo,*

b) *nie obciąża powoda M. P. (1) kosztami procesu,*

c) *przyznaje adwokatowi A. K. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w Tomaszowie Maz. kwotę 1.476, 00 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych uwzględniając podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi M. P. (1) z urzędu;*

2. *nie obciąża powoda M. P. (1) kosztami postępowania za instancję odwoławczą,*

3. *przyznaje adwokatowi O. G. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w Tomaszowie Maz. kwotę 1.107, 00 (jeden tysiąc sto siedem) złotych uwzględniając podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi M. P. (1) z urzędu za instancję odwoławczą.*

VPa 117/13 UZASADNIENIE

M. P. (1) pozwem skierowanym przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) S.A. w K. żądał zasądzenia kwoty 35.000.00zł tytułem zadośćuczynienia. W uzasadnieniu pozwu podniósł, że był zatrudniony od 19.V.08r. do 31.VIII.08r. w charakterze prezentera sprzętu rtv/agd. W dniu 26.VI.08r. powód wykonywał prace rozładunkowe na terenie sklepu w K.. Praca polegała m.in. na segregowaniu i układaniu lodówek i pralek. W czasie układania pralek

jednych na drugich powód poczuł silny ból w okolicy lędźwiowo-krzyżowej części kręgosłupa. Wypadek został uznany za wypadek przy pracy i ZUS przyznał powodowi odszkodowanie za 5% uszczerbku na zdrowiu. Powód czuje się pokrzywdzony, doznał cierpień fizycznych i psychicznych.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. wyrokiem z dnia 19.III.13r. w sprawie IV P 184/11 zasądził od Przedsiębiorstwa Handlowego (...) S.A. z/s. w K. na rzecz M. P. (1) kwotę 12.000.00zł tytułem zadośćuczynienia (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2), zasądził od strony pozwanej na rzecz adwokata A. K. kwotę 1.200.00zł wraz podatkiem VAT w kwocie 275.00zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczona dla powoda z urzędu (pkt 3) oraz nakazał pobrać od pozwanej spółki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. kwotę 208.00zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie (pkt 5).

Sąd ten ustalił i zważył, co następuje :

M. P. (1) był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Handlowym (...) S.A. z siedzibą w K. na podstawie umowy o pracę z dnia 1.VI.08r. zawartej na okres próbny do 31.VIII.08r. na stanowisku sprzedawca-prezenter sprzętu. Miejszem wykonywania pracy było O. lub inne obiekty przedsiębiorstwa.

W dniu 26.VI.08r. powód wykonywał pracę w magazynie sklepu (...) w K.. Prace te polegały na rozładunku i załadunku dostarczonych do sklepu pralek, lodówek, i kuchenek gazowych. Około godz.12⁰⁰ w trakcie przewożenia na wózku dwukołowym lodówki powód doznał bólu w plecach, o czym zawiadomił nadzorującego prace kierownika sklepu (...). Po przerwaniu pracy i odpoczynku powierzono powodowi wykonywanie lżejszej pracy, segregowanie płyt dvd. O godz.12⁴⁰ powód zawiadomił przełożonego, że nie może ustać na nogach i wykonywać jakiegokolwiek pracy. Do zakładu zostało wezwane pogotowie ratunkowe.

Zdarzenie to uznano za wypadek przy pracy. ZUS ustalił u powoda 5% uszczerbku na zdrowiu i wypłacił odszkodowanie w kwocie 2.800.00zł.

W następstwie wypadku u powoda M. P. wystąpił ostry zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-Krzyżowego z promieniowaniem do obu kończyn dolnych, który powodował niezdolność do pracy przez okres 4 miesięcy i wymagał leczenia farmakologicznego i usprawniającego przez okres 9 miesięcy. Powód M. P. nadal odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa, nasilające się po wysiłku fizycznym.

Cierpienia fizyczne spowodowane powyższym zespołem bólowym kręgosłupa były początkowo średniego stopnia i mały w miarę upływu czasu i leczenia.

Cierpienia psychiczne powoda jako młodego 30-letniego mężczyzny spowodowane były znacznym ograniczeniem aktywności życiowej (ból i ograniczenie ruchomości kręgosłupa), lękiem o przyszłość- o zdolność do pracy, o możliwość korzystania z rozrywek typowych dla płci i wieku.

Sąd Rejonowy stwierdził, że niezbędnym jest wskazanie zasady, na jakiej opiera się odpowiedzialność strony pozwanej, gdyż zdarzenie będące wypadkiem przy pracy może prowadzić do odpowiedzialności deliktowej pracodawcy. Jest to możliwe przy wykazaniu odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego na zasadzie winy (art.415 kc) lub na zasadzie ryzyka (art.435 kc).

Sąd Rejonowy ocenił, że będzie to określona w art. 435 kc zasada ryzyka. Stosownie do tego przepisu prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Przesłankami odpowiedzialności na zasadzie ryzyka są : ruch przedsiębiorstwa, wystąpienie szkody oraz związek przyczynowy między tym ruchem a powstaniem szkody.

Pojecie ruchu przedsiębiorstwa odnosi się do jego funkcjonowania jako całości. Jest to każdy przejaw działalności takiego przedsiębiorstwa, wynikający z określonej struktury organizacyjnej i funkcji usługowo-produkcyjnej przedsiębiorstwa. Przyjęcie, że przedsiębiorstwo jest wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody wymaga uwzględnienia faktycznego znaczenia określonych technologii w działalności przedsiębiorstwa oraz oceny, czy możliwe byłoby osiągnięcie zakładanych celów produkcyjnych przedsiębiorstwa bez użycia sił przyrody. Użyta siła przyrody powinna stanowić siłę napędową przedsiębiorstwa jako całości, by zatem jego istnienie i praca uzależniona była od wykorzystywania sił przyrody, bez użycia których nie osiągnęłoby celu, do jakiego przedsiębiorstwo zostało utworzone.

Sąd Rejonowy wskazał, że niewątpliwie przedsiębiorstwo prowadzone przez stronę pozwaną jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody. Z załączonego do akt sprawy odpisu pełnego z KRS wynika, że przedmiotem działalności strony pozwanej oprócz sprzedaży detalicznej elektrycznego sprzętu gospodarstwa domowego jest również towarowy transport drogowy, przeładunek towarów, budownictwo, transport lądowy, transport rurociągowy, odprowadzanie i oczyszczanie ścieków, gospodarowanie odpadami, roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, pozostałe specjalistyczne roboty budowlane, transport drogowy towarów, zbieranie odpadów niebezpiecznych, przetwarzanie i unieszkodliwianie odpadów niebezpiecznych, odzysk surowców z materiałów segregowanych.

Do wykonywania tego typu działalności pozwany- jak przyjął Sąd Rejonowy- posługuje się elementarnymi siłami przyrody, które przetwarza na pracę przy użyciu maszyn, które stanowią siłę napędową prowadzonego przedsiębiorstwa.

Sąd Rejonowy podał, że kryterium wysokości zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy, świadczenie bowiem ma rekompensować właśnie ową krzywdę przejawiającą się w cierpieniach fizycznych i psychicznych.

Sąd Rejonowy wziął pod uwagę opinię biegłego, w której zostały określone zarówno uraz, jego następstwa oraz czasokres trwania cierpień i ich nasilenie. Należało również uwzględnić, że powód otrzymał odszkodowanie oz ZUS.

Mając wszystkie powyższe okoliczności na względzie Sąd Rejonowy uznał za odpowiednią kwotę zadośćuczynienia kwotę 12.000.00zł. w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Apelację od wyroku wniosła strona pozwana.

Skarżący zarzucił wyrokowi naruszenie prawa materialnego, tj. niewłaściwe zastosowanie art.435§1 kc poprzez przyjęcie, że przedsiębiorstwo prowadzone przez stronę pozwaną jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody., naruszenie prawa materialnego, tj. art. 435§1 kc w zw. z art.55¹ kc poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że sam fakt zamieszczenia w rejestrze przedsiębiorców określonych przedmiotów działalności gospodarczej jest jednoznaczny z tym, że działalność ta jest faktycznie wykonywana i wchodzi w skład struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa, a przez to uznanie przedsiębiorstwa na podstawie działalności faktycznie nie wykonywanej za wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody, naruszenie art. 445§1 kc poprzez przyznanie zadośćuczynienia w wysokości przewyższającej zasadę umiarkowania, w wysokości nieadekwatnej do doznanej krzywdy, naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik niniejszej sprawy, tj. art.233 kpc poprzez brak wszechstronnej i swobodnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym wybiórczą i jednostronną z korzyścią dla strony powodowej analizę materiału dowodowego, a także pominięcie dokumentów świadczących o faktycznie wykonywanym przedmiocie działalności przedsiębiorstwa tj. zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym Regon i zaświadczenia Urzędu Statystycznego w K. z dnia 17.VIII.12r., naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik niniejszej sprawy, tj. art.233 kpc poprzez uznanie dowodów z zeznań świadków P. C. oraz M. W. jako nie mających znaczenia w sprawie, podczas gdy zeznania ww świadków mogą stanowić o istnieniu przesłanki egzoneracyjnej przy odpowiedzialności z art. 435 kc lub świadczyć o braku winy pozwanego lub przyczynieniu się przez powoda do powstania szkody przy odpowiedzialności na podstawie art. 415 kc.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że nie można zgodzić się z tezą Sądu Rejonowego, że pozwany posługuje się siłami przyrody do wykonywania działalności. Strona pozwana podniosła, że nigdy nie wykonywała takiej działalności jak towarowy transport drogowy, przeładunek towarów, budownictwo, transport lądowy, transport rurociągowy, odprowadzanie i oczyszczanie ścieków, gospodarowanie odpadami, roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, pozostałe specjalistyczne roboty budowlane, transport drogowy towarów, zbieranie odpadów niebezpiecznych, przetwarzanie i unieszkodliwianie odpadów niebezpiecznych, odzysk surowców z materiałów segregowanych. Podstawową i jedyną działalnością faktycznie wykonywaną przez pozwanego było prowadzenie w placówkach handlowych sprzedaży detalicznej elektrycznego sprzętu gospodarstwa domowego. W takim sklepie był zatrudniony powód.

Nieuprawnione jest ustalenie przez Sąd Rejonowy, iż istnienie w rejestrze handlowym wpisów o określonym przedmiocie działalności przekłada się na fakt „wprawiania” przedsiębiorstwa w ruch za pomocą sił przyrody związanych z tym zakresem działalności, w przypadku gdy działalność taka nie była faktycznie prowadzona.

Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę złożonych przez pozwanego dokumentów świadczących o faktycznym przedmiocie działalności przedsiębiorstwa, tj. zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym Regon oraz zaświadczenia Urzędu Statystycznego w K. z dnia 17.VIII.12r. Dokumenty te potwierdzają fakt, iż wymieniona w nich działalność handlowa była głównym (i jedynym) przedmiotem wykonywanej działalności, z którą to działalnością wiąże się wypadek przy pracy powoda.

Zgodnie z jednolitą linią w doktrynie prawa, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma podstaw do przyjęcia, że prowadzenie sklepu z elektrycznym sprzętem gospodarstwa domowego podlega reżimowi odpowiedzialności określonego w art. 435 kc.

W treści art.435 kc w odniesieniu do okoliczności sprawy niniejszej należy zwrócić uwagę na to, że chodzi w nim o przedsiębiorstwo (zakład) wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody, a nie jedynie przedsiębiorstwo używające urządzeń wykorzystujących te siły, oraz że szkoda ma być wyrządzona „przez ruch przedsiębiorstwa”, a nie ruch poszczególnych urządzeń. Ocena czy przedsiębiorstwo należy do kategorii wskazanej w art. 435 kc musi być dokonywana z uwzględnieniem faktycznego znaczenia określonych technologii w działalności przedsiębiorstwa oraz na podstawie ustalenia, czy możliwe byłoby osiągnięcie zakładanych celów produkcyjnych bez użycia sił przyrody.

Według orzecznictwa Sądu Najwyższego użyta siła przyrody powinna stanowić siłę napędową przedsiębiorstwa jako całości, by zatem jego istnienie i praca uzależniona była od wykorzystania sił przyrody, bez użycia których nie osiągnęłoby celu, do jakiego przedsiębiorstwo zostało utworzone (SN z dnia 1.XII.62r. I CR 460/62), koniecznym jest ustalenie, czy dana siła przyrody stanowiła jego siłę napędową w rozumieniu przytoczonych przepisów. Oceniając, czy podmiot prowadzący przedsiębiorstwo ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 435 kc należy uwzględnić trzy momenty : stopień zagrożenia ze strony urządzeń, stopień komplikacji przy przetwarzaniu energii elementarnej na pracę oraz ogólny poziom techniki (SN z dnia 12.VII.77r. IV CR 217/77). Tam, gdzie nie chodzi o uruchomienie dużych mocy elementarnych, nie można mówić o szczególnym niebezpieczeństwie, które leżało u podstaw wprowadzenia odpowiedzialności na zasadzie ryzyka (SN z dnia 21.VIII.87r. II CR 222/87).

Nie jest wystarczającym, aby przedsiębiorstwo lub zakład bezpośrednio wykorzystywał elementarne siły przyrody, lecz chodzi o procesy polegające na przetwarzaniu energii elementarnej na pracę lub inne postaci energii, co wymaga użycia maszyn i innych urządzeń przetwarzających. Zastosowana jako źródło energii siła przyrody ma stanowić siłę napędową przedsiębiorstwa lub zakładu jako całości.

Apelujący podniósł, że w strona pozwana nie może odpowiadać za skutki wypadku, jakiemu uległ powód na zasadzie ryzyka, tj. na podstawie art. 435 kc. A wynika to z ustaleń stanu faktycznego, gdzie w zakresie odpowiedzialności na podstawie art. 435 kc nie istnieje domniemanie, że szkoda pozostaje w związku z ruchem przedsiębiorstwa i okoliczność tę należy wykazać, przy czym ciężar dowodu spoczywa na poszkodowanym.

Skarżący wskazał, że powołane okoliczności nie dawały podstaw do przyjęcia że pozwana mogłaby ponosić odpowiedzialność na zasadzie art. 435 kc w zw. z art. 300 kp. Prowadząc bowiem placówkę handlową przedsiębiorstwo strony pozwanej nie było wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody.

A wobec powyższego konieczna jest ocena odpowiedzialności strony pozwanej na zasadzie winy (art.415 kc).

W sprawie niniejszej powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał żadnego zawinionego działania strony pozwanej, na skutek której doszło do wypadku przy pracy. Powód przed przystąpieniem do pracy odbył szkolenie wstępne w dziedzinie bhp, otrzymał instruktaż ogólny i stanowiskowy, został zapoznany ze stosowaną w zakładzie instrukcją bhp przy ręcznych pracach transportowych. Wykonywanie przez powoda prac polegających na ustawianiu pralek, lodówek wraz z innym pracownikiem oznacza, że podnosił on łącznie z drugim pracownikiem artykuły o maksymalnym ciężarze nie przekraczającym 90 kg, a wykonywanie takich prac nie naruszało żadnych norm bhp ani obowiązujących u strony pozwanej, ani też powszechnie obowiązujących.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku (art.386§1 kpc).

Zarzuty skarżącego naruszenia przepisów procedury cywilnej poprzez brak wszechstronnej i swobodnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie są uzasadnione. Sąd I instancji zebrał w sprawie pełny materiał dowodowy, nie wymaga on uzupełnienia. Natomiast, jak zasadnie zarzuciła strona pozwana ocena dowodów zebranych w sprawie jest oceną dowolną, nie odnoszącą się do wszystkich dowodów zebranych w sprawie. Podstawowym zagadnieniem w sprawie było ustalenie zasad odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 26.VI.08r. Zadaniem Sądu było ustalenie, czy prowadzone przez stronę pozwaną przedsiębiorstwo jest wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody, czy też tylko wykorzystuje ono pewne urządzenia elektryczne. Dowody w sprawie wbrew stanowisku Sądu I instancji dawały pełną podstawę do ustalenia, że strona pozwana prowadzi działalność handlową. Niesporne w sprawie było, że powód był zatrudniony na stanowisku prezentera-sprzedawcy. Z dokumentów złożonych przez stronę pozwaną w postaci zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON oraz zaświadczenia Urzędu Statystycznego w K. w sposób jednoznaczny wynika, że przedmiotem działalności strony pozwanej jest sprzedaż detaliczna elektrycznego sprzętu gospodarstwa domowego prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach, sprzedaż detaliczna elektrycznego sprzętu gospodarstwa domowego, artykułów radiowo-telewizyjnych i instrumentów muzycznych. Sąd Rejonowy nie dysponując żadnymi innymi ,poza pełnym wypisem z KRS, dowodami na inny niż sprzedaż detaliczna elektrycznego sprzętu gospodarstwa domowego i RTV przyjął, że strona pozwana prowadzi działalność w zakresie wskazanym w wypisie z KRS, a więc towarowy transport drogowy, przeładunek towarów, budownictwo, transport lądowy, transport rurociągowy, odprowadzanie i oczyszczanie ścieków, gospodarowanie odpadami, roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieskalnych, pozostałe specjalistyczne roboty budowlane, transport drogowy towarów, zbieranie odpadów niebezpiecznych, przetwarzanie i unieszkodliwianie odpadów niebezpiecznych, odzysk surowców z materiałów segregowanych. Taki wniosek był całkowicie nieuprawniony, oparty o dowolną ocenę dowodów. ocenę –jak słusznie wskazała strona pozwana w apelacji – wybiórczą, bez ich wszechstronnego rozważenia i pominięcie dokumentów kluczowych dla ustalenia przedmiotu działalności strony pozwanej.

Prawidłowym, zgodnym z dowodami zebranymi w sprawie jest ustalenie, że strona pozwana prowadzi działalność handlową, że to jest właśnie podstawowy i jedyny przedmiot jej działalności.

A to skutkować musi przyjęciem, że przedsiębiorstwo prowadzone przez stronę pozwaną nie jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody. W pełni należy zgodzić się ze stanowiskiem strony pozwanej zaprezentowanym w apelacji, a dotyczącym definicji pojęcia „przedsiębiorstwa lub zakładu wprawianego w ruch za pomocą sił przyrody”. Sąd Okręgowy w pełni podziela wypracowane w orzecznictwie i doktrynie prawa cywilnego stanowisko, że przedsiębiorstwem jest zespół składników materialnych i niematerialnych przeznaczonych do realizacji określonych zadań gospodarczych oraz, że konieczne jest ustalenie, czy możliwe byłoby osiągnięcie zakładanych celów

produkcyjnych, gospodarczych bez użycia sił przyrody. Dlatego właściwym jest –jak wyżej wskazał Sąd Okręgowy-ustalenie, że przedsiębiorstwo strony pozwanej nie jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody.

A takie ustalenie czyni zasadnym zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 435§1 kc poprzez przyjęcie, że właśnie ten przepis stanowi podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę poniesioną przez powoda wskutek wypadku przy pracy. Ponieważ przedsiębiorstwo prowadzone przez stronę pozwaną nie jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody jego odpowiedzialność winna być oparta nie na zasadzie ryzyka określonej w art. 435 kc, ale na zasadzie winy określonej w art. 415 kc.

Sąd I instancji wbrew utrwalonemu stanowisku, iż nie ma podstaw do przyjęcia że prowadzenie sklepu podlega reżimowi odpowiedzialności określonego w art. 435 kc przyjął właśnie ten przepis jako podstawę odpowiedzialności strony pozwanej.

A właściwym było przyjęcie, że podstawą odpowiedzialności strony pozwanej jest przepis art. 415 kc., a więc odpowiedzialność za zawinione wyrządzenie szkody. W sprawie zostało prawidłowo ustalone, że strona pozwana powierzając powodowi wykonywanie czynności sprzedawcy, zlecając mu dokonanie rozładunku towarów w dniu zdarzenia i układanie ich w magazynie nie naruszyła żadnych norm bezpieczeństwa i higieny pracy. Powód był przeszkolony z zakresu bhp, udzielono mu instruktażu ogólnego oraz instruktażu stanowiskowego. W dniu zdarzenia powód nie wykonywał żadnych prac, warunki których byłyby sprzeczne z powszechnie przyjętymi unormowaniami z zakresu bhp, w tym szczególnie dotyczącymi dopuszczalnych ciężarów towarów transportowanych ręcznie. Ponieważ więc zakład nie naruszył norm bezpieczeństwa nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że ponosi winę za zaistniały wypadek przy pracy, jakiemu uległ powód.

Dlatego strona pozwana nie ponosi odpowiedzialności za szkodę, jaką poniósł powód wskutek tego wypadku. Tym samym nie jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Dlatego wyrok Sądu I instancji, którym zasądzono na rzecz powoda od strony pozwanej kwotę 12.000.00zł tytułem zadośćuczynienia należało zmienić i powództwo w tym zakresie oddalić.

Wobec takiego rozstrzygnięcia należało zmienić wyrok w punktach 3 i 5, w których strona pozwana została obciążona kosztami pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu oraz wydatkami na opinię biegłego i obciążyć tymi kosztami Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. zgodnie z art.108, 117 kpc i 98 i nast. uksc.

Z tych samych względów Sąd Okręgowy przyznał pełnomocnikowi powoda ze Skarbu Państwa wynagrodzenie za pomoc prawną z urzędu za instancję odwoławczą.